Cum se execută o hotărâre judecătorească

Cehia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă şi comercială?

Această măsură are drept scop executarea unei obligații impuse printr-un titlu executoriu, chiar și împotriva voinței persoanei căreia i-a fost impusă obligația. Dacă debitorul nu respectă în mod voluntar obligația impusă printr-o hotărâre executorie, creditorul poate depune o cerere la o instanță judecătorească sau la un executor judecătoresc, având ca obiect obținerea executării judiciare a hotărârii sau executarea silită.

Instanța dispune și inițiază executarea hotărârilor, cu excepția titlurilor care sunt executate în cadrul procedurilor administrative sau fiscale. Prin urmare, în cauzele civile creditorul poate, în principiu, să introducă întotdeauna o acțiune în justiție.

De asemenea, creditorul poate să se adreseze unui executor judecătoresc. Acesta din urmă inițiază executarea hotărârilor pe baza unui mandat judecătoresc, cu excepția următoarelor decizii:

deciziile privind încredințarea copiilor minori;

deciziile în cazurile de protecție împotriva violenței domestice;

deciziile instituțiilor Uniunii Europene;

deciziile pronunțate în străinătate.

Cu toate acestea, poate fi depusă o cerere având ca obiect obținerea executării silite de către un executor judecătoresc dacă executarea trebuie să fie efectuată în temeiul unei decizii privind indemnizația de întreținere pentru unul sau mai mulți minori sau al unei decizii pronunțate în străinătate, pentru care a fost eliberată o declarație de încuviințare a executării în conformitate cu legislația directă aplicabilă a Uniunii Europene sau cu un acord internațional sau cu o decizie de recunoaștere.

Executarea hotărârilor prin intermediul instanțelor este reglementată de articolele 251-351a din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare). Cu toate acestea, în cauzele care țin de dreptul familiei, executarea hotărârilor intră sub incidența articolelor 492-513 din Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, versiunea în vigoare.

Executarea hotărârilor prin intermediul executorilor judecătorești este reglementată, în principal, de articolele 35-73 din Legea nr. 120/2001 privind executorii judecătorești și activitatea de executare (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare). De asemenea, în conformitate cu Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc desfășoară activități care țin, în special, de regimul juridic al diferitelor modalități de executare.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În general, instanța de drept comun din locul de domiciliu al debitorului [articolul 252 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)] este competentă să dispună și să inițieze **executarea** unei hotărâri. Excepțiile de la această normă sunt prevăzute la articolul 252 din Codul de procedură civilă.

Pentru informații detaliate cu privire la instanța de drept comun competentă, a se vedea „ Regulile generale privind competența teritorială” (punctul 2.2.1. din fișa informativă „Care este instanța competentă - Republica Cehă”).

Instanțele și executorii judecătorești autorizați de către un judecător pot să inițieze **executarea silită**. În conformitate cu articolul 45 din Legea nr. 120/2001 privind executorii judecătorești și activitatea de executare (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare), instanța de executare competentă pe fond este instanța districtuală. Instanța de executare competentă din punct de vedere teritorial este instanța pe a cărei rază debitorul își are domiciliul sau reședința pe teritoriul Republicii Cehe, dacă acesta este un cetățean străin, în funcție de tipul de ședere, sau sediul social etc. Competența jurisdicțională este explicată mai detaliat în dispozițiile sus-menționate din Codul procedurilor de executare.

Pentru mai multe informații, a se vedea, de asemenea, întrebarea „Co znamená výkon soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních?”

3 Care sunt condiţiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Executarea hotărârilor

Procedura poate fi inițiată numai la cererea creditorului, dacă debitorul nu respectă în mod voluntar obligația impusă prin hotărârea executorie. Cu toate acestea, în temeiul Legii nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, în versiunea în vigoare, instanța poate, inclusiv din oficiu, să dispună executarea anumitor măsuri provizorii, de exemplu în cauzele privind protecția împotriva violenței domestice.

Executarea unei hotărâri poate fi dispusă numai dacă aceasta desemnează creditorul și debitorul, definește domeniul de aplicare și valoarea obligațiilor care fac obiectul cererii de executare și stabilește termenul de executare. Dacă hotărârea judecătorească nu conține termenul de executare a obligației, se înțelege că obligațiile impuse prin hotărârea în cauză trebuie îndeplinite în termen de trei zile sau, dacă este impusă evacuarea dintr-o locuință, în termen de cincisprezece zile de la data la care hotărârea devine definitivă. Dacă, în temeiul hotărârii, obligația trebuie să fie executată de mai mulți debitori și dacă obligațiile sunt divizibile, acestea trebuie să fie executate în părți egale de către toți debitorii, cu excepția cazului în care se prevede altfel în hotărâre.

Atunci când depune o cerere de executare a unei hotărâri, creditorul nu este obligat să fie reprezentat de un avocat.

Cererea de executare a hotărârii prin care se impune plata unei sume de bani trebuie să precizeze modalitatea concretă de executare și celelalte condiții prevăzute de lege. Aceasta trebuie să fie însoțită de o copie a hotărârii învestită cu formulă executorie. Această formulă este aplicată de instanța care a pronunțat hotărârea în cauza respectivă în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție. Dacă cererea de executare silită se depune la instanța care a pronunțat hotărârea în cauza respectivă în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție, nu este necesar să se atașeze o copie a hotărârii.

În cadrul unei proceduri de executare, soluționarea se face întotdeauna prin intermediul unei ordonanțe.

De regulă, instanța dispune executarea hotărârii fără audierea debitorului.

În Republica Cehă, procedurile judiciare sunt supuse plății unor taxe judiciare (a se vedea Legea nr. 549/1991 privind taxele judiciare, în versiunea în vigoare). În cazuri justificate, legea permite o exceptare de la plata taxelor judiciare.

Procedura de executare silită de către un executor judecătoresc

Executarea silită va fi pusă în aplicare de către executorul judecătoresc numit de creditor în cererea sa de executare silită. Actele executorului judecătoresc sunt considerate acte ale instanței de executare.

Procedura de executare silită este inițiată la cererea creditorului sau la cererea persoanei care furnizează dovada că i-a fost cedat sau transferat dreptul conferit printr-o hotărâre judecătorească. Aceasta este inițiată la data primirii cererii de către executorul judecătoresc. Acesta din urmă poate să înceapă întocmirea inventarului bunurilor debitorului și să aplice o măsură asigurătorie numai după ce instanța l-a autorizat în acest sens și a dispus executarea silită.
Cererea de executare silită trebuie:
să numească executorul judecătoresc care urmează să inițieze executarea, să menționeze adresa sediului acestuia (lista executorilor judecătorești este disponibilă pe site-ul web al Camerei executorilor judecătorești din Republica Cehă; executorii judecătorești nu au un câmp de activitate delimitat din punct de vedere teritorial: fiecare executor judecătoresc poate interveni pe întreg teritoriul Republicii Cehe);
să indice obiectul cererii și scopul său;
să numească părțile, și anume creditorul sau, dacă este cazul, persoana care deține dreptul conferit prin hotărâre și debitorul; în cazul persoanelor fizice: numele, prenumele, domiciliul sau, pentru cetățenii străini, adresa de reședință pe teritoriul Republicii Cehe, în funcție de natura sejurului acestora și, eventual, numărul de înregistrare în registrul de stare civilă sau data nașterii; în cazul persoanelor juridice: denumirea comercială, sediul social și numărul de înregistrare al persoanei juridice;
să precizeze titlul executoriu;
să indice obligația a cărei îndeplinire trebuie impusă prin executare silită și informațiile necesare pentru a stabili dacă și în ce măsură debitorul a executat obligația impusă;
să precizeze, după caz, elementele pe care se sprijină creditorul;
să fie semnată.
Cererea de executare silită trebuie să fie însoțită de titlul executoriu în original învestit cu formulă executorie sau de o copie legalizată a acestuia sau de o copie a actului notarial care autorizează executarea, cu excepția cazului în care titlul executoriu a fost emis de instanța de executare. Formula executorie cu care este învestit titlul executoriu este aplicată de autoritatea care l-a emis, în timp ce formula executorie cu care sunt învestite tranzacțiile și acordurile este aplicată de autoritatea care le-a autorizat.

3.2 Condiţiile principale

Executarea unei hotărâri judecătorești (sau executarea pe care o inițiază executorul judecătoresc) poate fi dispusă pe baza unui titlu executoriu, dacă obligația impusă nu a fost executată în mod voluntar:
Titlurile executorii sunt:
hotărârile luate de un judecător sau un executor judecătoresc, atunci când sunt executorii, dacă acestea conferă un drept, impun o obligație sau vizează bunuri;
hotărârile executorii pronunțate de o instanță sau de o altă autoritate de aplicare a legii, dacă acestea conferă un drept sau vizează bunuri;
sentințele arbitrale declarate executorii (NB: Curtea Supremă a Republicii Cehe a statuat în repetate rânduri că, deși sentințele arbitrale pronunțate în temeiul Convenției de la New York pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine pot servi drept bază pentru executarea judiciară a unei hotărâri fără a fi necesară o procedură specială, acestea nu pot fi utilizate ca titluri executorii în sine - a se vedea Hotărârea Curții cu nr. de referință 20 Cdo 1754/2018 din 12 iunie 2018, Hotărârea Curții cu nr. de referință 20 Cdo 5882/2016 din 16 august 2017 și Hotărârea Curții cu nr. de referință 20 Cdo 1165 /2016 din 3 noiembrie 2016);
actele notariale care constituie titluri executorii redactate în conformitate cu o reglementare specială;
deciziile executorii adoptate și alte titluri executorii emise de autoritățile publice;
alte decizii executorii, tranzacțiile aprobate și actele a căror executare este permisă prin lege.
Dacă titlul executoriu nu prevede un termen de executare a obligației, se înțelege că obligația impusă prin titlul executoriu trebuie îndeplinită în termen de trei zile sau, dacă se impune evacuarea dintr-o locuință, în termen de cincisprezece zile de la data la care decizia a devenit definitivă.

Executarea judiciară a hotărârilor

Instanța competentă să dispună și să inițieze executarea unei hotărâri, să exercite orice activitate judiciară înainte de a dispune executarea și să primească declarația privind activele este instanța de drept comun din locul unde se află domiciliul debitorului, cu excepția cazului în care articolul 252 din Legea nr. 99 /1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare) prevede altfel.
Executarea unei hotărâri poate fi dispusă numai în măsura solicitată de creditor și în măsura suficientă, conform hotărârii, pentru satisfacerea acestuia [articolul 263 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].
Instanța va respinge cererea de executare dacă reiese deja în mod clar din cerere că suma care ar urma să fie obținută nu ar fi suficientă nici măcar pentru a acoperi costurile aferente executării [articolul 264 alineatul (2) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].

Procedura de executare silită de către un executor judecătoresc

Executorul judecătoresc inițiază executarea hotărârilor pe baza unui mandat judecătoresc, cu excepția deciziilor menționate mai sus (punctul 1).
Executorul judecătoresc care a primit o cerere de executare silită solicită instanței de executare, în termen de cel mult cincisprezece zile de la data primirii cererii, un mandat și un ordin de executare. Dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege, instanța emite mandatul în termen de cincisprezece zile.
Dacă nu sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru a proceda la executarea silită, instanța îi indică executorului judecătoresc să refuze sau să respingă, în totalitate sau în parte, cererea de executare silită sau să suspende procedura de executare. Executorul judecătoresc este obligat să respecte această instrucțiune.
Instanța de executare competentă pe fond este instanța districtuală.
Instanța de executare competentă din punct de vedere teritorial este, pentru persoanele fizice, instanța pe a cărei rază debitorul își are domiciliul sau, eventual, reședința pe teritoriul Republicii Cehe dacă acesta este un cetățean străin, în funcție de tipul de ședere. Dacă debitorul este o persoană juridică, instanța competentă din punct de vedere teritorial este instanța pe a cărei rază debitorul își are sediul social. Dacă debitorul persoană fizică nu are domiciliu sau reședință în Republica Cehă sau dacă debitorul persoană juridică nu își are sediul în Republica Cehă, instanța competentă din punct de vedere teritorial este cea pe a cărei rază se află bunurile deținute de persoana în cauză.
Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, în versiunea în vigoare, prevede unele excepții de la competența teritorială, de exemplu prin dispozițiile articolului 511.

4 Obiectul şi natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Executarea judiciară a unei hotărâri (sau executarea de către un executor judecătoresc) poate consta în punerea sub sechestru a bunurilor mobile sau imobile, a drepturilor sau a altor tipuri de bunuri, cu unele excepții.
În conformitate cu articolele 321 și 322 din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare), nu pot fi puse sub sechestru:
bunurile a căror vânzare este interzisă în temeiul unor dispoziții speciale sau bunurile care nu fac obiectul executării în temeiul unor dispoziții speciale;

bunurile al căror proprietar este debitorul și care îi sunt strict necesare pentru satisfacerea nevoilor sale materiale imediate și a celor ale familiei sale sau pentru exercitarea îndatoririlor sale profesionale, precum și celelalte bunuri a căror vânzare ar fi contrară normelor morale (îmbrăcăminte obișnuită, echipamente de uz casnic, inele de logodnă și alte articole similare, dispozitive medicale și alte obiecte de care debitorul are nevoie ca urmare a unei boli sau a unui handicap de care suferă acesta, numerar până la valoarea echivalentă cu de două ori minimul de subzistență prevăzut pentru o persoană, în conformitate cu o reglementare specială, animalele care nu sunt păstrate în scopuri comerciale ci ca animale de companie);
dacă debitorul este un întreprinzător individual, bunurile pe care acesta le deține și care îi sunt strict necesare pentru exercitarea activității sale (această dispoziție nu se aplică în cazul în care bunurile respective au fost gajate și creditorul dorește să-și recupereze creanța astfel garantată);
mijloacele tehnice utilizate pentru înregistrarea de instrumente de investiții, în conformitate cu o reglementare specială, sau pentru păstrarea documentelor referitoare la datele acestor înregistrări, mijloacele tehnice folosite pentru a furniza datele privind proprietarii de instrumente de investiții, în conformitate cu o reglementare specială;
bunurile aflate în uzufruct, dobândite de debitor în temeiul unei succesiuni (această dispoziție nu se aplică în cazul în care debitorul poate să dispună în mod liber de bunurile respective sau dacă executarea hotărârii vizează plata datoriilor persoanei decedate sau a datoriilor aferente gestionării necesare a bunurilor dobândite în uzufruct).
Cu toate acestea, creditorul poate oricând să solicite ca inclusiv bunurile menționate mai sus să fie puse sub sechestru, dacă acestea au fost achiziționate de către un debitor care, prin comiterea unei infracțiuni penale cu intenție, a cauzat un prejudiciu și a beneficiat de un avantaj pecuniar în urma infracțiunii respective, dacă creditorul este victimă a acestei infracțiuni.
În plus, nu fac, de asemenea, obiectul executării silite a unei hotărâri:
creanțele referitoare la indemnizații plătite de către un asigurător, în temeiul unui contract de asigurare, dacă indemnizațiile respective trebuie folosite pentru reconstruirea sau repararea unei locuințe;
prestațiile sociale, ajutoarele acordate persoanelor aflate în situații precare, ajutoarele pentru locuință, ajutoarele sociale plătite într-o singură tranșă și ajutoarele acordate familiilor de plasament;
creanțele dobândite ca bunuri în uzufruct de către debitor, în temeiul unei succesiuni (această dispoziție nu se aplică în cazul în care debitorul poate să dispună în mod liber de bunurile respective sau dacă executarea hotărârii vizează plata datoriilor persoanei decedate sau a datoriilor aferente gestionării necesare a bunurilor dobândite în uzufruct);
creanțele persoanelor fizice întreprinzători individuali, care au apărut în cadrul activității profesionale a acestora, pot fi sechestrate numai în limita a două cincimi din valoarea acestora; cu toate acestea, dacă cererea de executare se referă la o creanță prioritară, pot fi sechestrate trei cincimi din valoarea acesteia;
creanțele dobândite cu titlu de drepturi de autor, atunci când autorul în cauză este debitorul, pot fi sechestrate numai în limita a două cincimi din valoarea acestora; cu toate acestea, dacă executarea solicitată se referă la o creanță prioritară, drepturile de autor pot fi sechestrate în limita a trei cincimi din valoarea acestora (această dispoziție se aplică, *mutatis mutandis*, creanțelor care decurg din drepturile artiștilor interpreți și din drepturile producătorilor de proprietate industrială).
Această listă prezintă principalele restricții în ceea ce privește punerea sub sechestru a bunurilor prin executare judiciară sau executare silită. Codul de procedură civilă prevede alte restricții specifice care sunt menționate, de exemplu, la articolul 267b.
Modalitățile de punere sub sechestru a bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților sunt prevăzute la articolul 262a alineatele (1) și (2) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare), precum și la articolul 42 din Legea nr. 120/2001 (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare). Executarea asupra bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților poate fi dispusă, de asemenea, în vederea rambursării unei datorii contractate pe durata căsătoriei sau înainte de încheierea acesteia și care privește doar unul dintre soți. În scopul ordonanței de executare, sunt considerate, de asemenea, ca aparținând bunurilor comune ale debitorului și soțului/soției acestuia bunurile care nu mai fac parte din comunitatea de bunuri a soților ca urmare a unei hotărâri judecătorești prin care s-a dispus dizolvarea comunității de bunuri sau reducerea dimensiunii existente a acesteia ca urmare a unei convenții de reducere a dimensiunii comunității de bunuri a soților, ca urmare a adoptării unui regim de separare a bunurilor sau a existenței întârziate a unui contract privind comunitatea de bunuri.
Executarea hotărârii prin poprirea salariului sau a altor venituri ale soțului/soției debitorului, prin poprirea contului bancar al soțului/soției debitorului în calitate de terț poprit, poprirea unei alte creanțe pecuniare a soțului/soției debitorului în calitate de terț poprit sau prin punerea sub sechestru a altor drepturi patrimoniale ale soțului/soției debitorului poate fi dispusă numai dacă datoria care urmează să fie rambursată intră în comunitatea de bunuri a soților.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Executarea judiciară a hotărârilor

Plata unei sume de bani poate fi obținută prin poprirea salariului, poprirea asupra unui terț, administrarea unui bun imobil, prin vânzarea de bunuri mobile sau imobile, prin sechestrarea-vânzarea unei unități de producție sau prin înscrierea unei garanții judiciare asupra bunurilor imobile [articolul 258 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].
Executarea unei hotărâri prin care se impune o obligație, alta decât plata unei sume de bani, depinde de natura obligației impuse. Aceasta poate consta în evacuarea dintr-o locuință, predarea silită a bunurilor mobile, partajul bunurilor comune, executarea de lucrări sau prestarea de servicii [articolul 258 alineatul (2) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].
Executarea hotărârii prin **vânzarea de bunuri gajate** poate fi realizată, în cazul unei creanțe garantate, prin vânzarea de bunuri mobile gajate sau bunuri imobile grevate de o ipotecă, prin vânzarea de bunuri considerate în ansamblu și de ansambluri de bunuri (universalitate de fapt) și prin punerea sub sechestru a altor bunuri gajate, prin conversia în poprire asupra unui terț a popririi asigurătorii instituite asupra unei sume de bani și prin punerea sub sechestru a altor drepturi patrimoniale gajate [articolul 258 alineatul (3) din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].
Executorul judecătoresc, după înscrierea executării silite în registrul executărilor silite deschise, examinează modalitățile de executare aplicabile și emite sau anulează un ordin privind bunurile care urmează să fie puse sub sechestru în temeiul executării silite. Prin ordin de executare se înțelege ordinul de inițiere a executării silite prin una din modalitățile de executare prevăzute de Legea nr. 120/2001 (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare). Prin adoptarea unui ordin de executare, executorul judecătoresc are obligația să aleagă o modalitate de executare care să nu fie vădit inadecvată, în special în ceea ce privește disproporția dintre valoarea datoriilor debitorului și valoarea bunului a cărui vânzare ar trebui să permită rambursarea acestor datorii.
Executarea silită care impune plata unei sume de bani poate fi realizată prin poprire asupra salariului sau asupra altor venituri, prin poprire asupra unui terț, prin vânzarea de bunuri mobile sau imobile, punerea sub sechestru și vânzarea unei unități de producție, constituirea unei garanții privind bunuri imobile, administrarea unui bun imobil, suspendarea permisului de conducere.
Modalitatea de executare prin care se impune o altă obligație, în afară de plata unei sume de bani, depinde de natura obligației impuse. Aceasta poate consta în evacuarea dintr-o locuință, predarea silită a bunurilor mobile, partajul bunurilor comune, executarea de lucrări sau prestarea de servicii.
Executarea silită prin **vânzarea de bunuri gajate** poate fi realizată, în cazul unei creanțe garantate, prin vânzarea bunurilor mobile gajate sau a bunurilor imobile grevate de o ipotecă.

Interdicția de a dispune de bunuri este prevăzută la articolul 44a și articolul 47 alineatul (5) din Legea nr. 120/2001 (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare). Cu excepția cazului în care se decide altfel de către executorul judecătoresc, începând cu data notificării sau comunicării executării silite, debitorul nu mai poate dispune în mod liber de bunurile sale, inclusiv bunurile imobile și bunurile care aparțin comunității de bunuri a soților, cu excepția bunurilor esențiale pentru exercitarea normală a activității comerciale și industriale a debitorului, a bunurilor care sunt esențiale pentru îndeplinirea nevoilor de bază și a celor ale persoanelor față de care acesta are obligații de întreținere și a bunurilor necesare pentru conservarea și gestionarea bunurilor sale. Actul juridic prin care debitorul încalcă această interdicție este nul. Cu toate acestea, un astfel de act este considerat valabil dacă executorul judecătoresc, un creditor privilegiat sau un creditor declarat nu introduce o acțiune în anulare pentru a garanta recuperarea creanței solicitate. Efectele juridice ale unei acțiuni în anulare încep să curgă de la data intrării în vigoare a actului juridic, cu condiția ca ordinul executoriu întocmit de către executorul judecătoresc sau un alt act de manifestare a voinței executorului judecătoresc, a creditorului privilegiat sau a creditorului declarat să fi fost transmis tuturor părților la actul juridic care face obiectul acțiunii în anulare introduse de executorul judecătoresc, creditorul sau creditorul declarat.
Debitorul nu poate să cedeze bunurile care fac obiectul ordinului executoriu, nici să le greveze de sarcini sau să dispună de acestea în alt mod. Actul juridic prin care debitorul încalcă această obligație este nul.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile sunt menținute până la încheierea procedurii de executare, recuperarea creanței și plata sumelor accesorii ale acesteia, plata costurilor aferente executării etc. Se ridică, prin decizie, interdicția de a dispune de bunuri din momentul în care debitorul depune la executorul judecătoresc suma echivalentă valorii creanței solicitate, costurilor aferente executării și costurilor suportate de creditor.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabileşte o măsură de acest fel?

În cazul executării judiciare a hotărârii, calea de atac poate fi introdusă în conformitate cu dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă referitoare la căile de atac. Debitorul trebuie să introducă o cale de atac în fața instanței a cărei hotărâre este atacată, în termen de 15 de zile de la data notificării sau a comunicării unei copii a hotărârii scrise. Dacă persoana care are calitate procesuală activă introduce, în timp util, o cale de atac admisibilă, hotărârea nu va fi definitivă atât timp cât instanța de apel nu se pronunță definitiv cu privire la calea de atac introdusă [a se vedea, de asemenea, articolul 254 din Legea nr. 99 /1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare)].
În momentul executării unei hotărâri și din motivele prevăzute de lege, nu este posibil să se suspende procedura și să se renunțe la respectarea termenului. De asemenea, nu este posibilă introducerea unei cereri de revizuire a deciziei; cu toate acestea, este posibilă introducerea unui recurs în casație, însă numai dacă recursul este îndreptat împotriva unei decizii definitive pronunțate de o instanță de apel care a respins apelul sau a încetat procedura de apel sau împotriva unei decizii definitive a unei instanțe de apel care a confirmat sau a modificat ordonanța emisă de instanța de prim grad de jurisdicție respingând calea de atac sau cererea de repunere în termen [a se vedea, de asemenea, articolul 229 alineatul (4) și articolul 254 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].
Un drept asupra bunurilor care nu permite punerea sub sechestru a acestora poate fi opozabil creditorului printr-o cerere având ca obiect obținerea ridicării sechestrului asupra bunurilor respective, în temeiul articolului 267 alineatul (1) din Codul de procedură civilă.
Dreptul asupra bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților sau care sunt considerate, în scopul ordonanței de punere sub sechestru, ca făcând parte din patrimoniul comun al debitorului și soțului/soției acestuia, însă care nu pot fi puse sub sechestru în vederea recuperării creanței solicitate poate fi exercitat, *mutatis mutandis*, prin intermediul unei astfel de cereri [articolul 267 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].
Cererea împotriva creditorului poate viza, de asemenea, contestarea veridicității, a valorii, a naturii sau a rangului uneia dintre creanțele declarate în vederea repartizării veniturilor obținute din vânzare sau satisfăcute în alt mod în cursul executării deciziei, în conformitate cu modalitățile de executare silită prevăzute de lege (articolul 267a din Codul de procedură civilă).
O parte la procedură poate să formuleze opoziție la anumite ordonanțe ale instanței. Debitorul poate, de exemplu, să conteste inventarul, raportul referitor la gestionarea unei unități de producție sau adjudecarea.
Nu în ultimul rând, debitorul poate, în cadrul unei proceduri de executare judiciară sau de executare silită de către un executor judecătoresc, să solicite suspendarea provizorie a executării judiciare a hotărârii (sau a executării silite) sau suspendarea executării judiciare a hotărârii (sau a executării silite). Suspendarea și suspendarea provizorie a executării judiciare (sau a executării silite) sunt prevăzute în Codul de procedură civilă și în Codul procedurilor de executare [în special, la articolele 266, 268 și 269 din Legea nr. 99/1963 (Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare) și la articolele 54, 55 și 55a din Legea nr. 120/2001 (Codul procedurilor de executare, versiunea în vigoare)].

Căi de atac împotriva unei executări silite efectuată de către un executor judecătoresc:

Calea de atac împotriva deciziilor unui executor judecătoresc poate fi exercitată numai în cazurile prevăzute de Codul procedurilor de executare (articolul 55c).
Decizia executorului judecătoresc cu privire la o cerere de eliminare a unui bun din lista de inventariere poate face obiectul unei căi de atac în fața instanței de executare, printr-o cerere având ca obiect obținerea ridicării sechestrului asupra bunului în cauză, în conformitate cu articolul 267 din Codul de procedură civilă. Termenul pentru introducerea căii de atac este de 30 de zile de la data notificării sau comunicării deciziei executorului judecătoresc prin care acesta a respins, chiar și numai în parte, cererea de a elimina bunul din lista de inventariere. Pe perioada cuprinsă între data depunerii cererii de eliminare a bunului din lista de inventariere și data expirării termenului, precum și pe întreaga durată a procedurii de atac, bunurile mobile inventariate nu pot fi vândute.
O parte poate contesta somația de plată a costurilor aferente procedurii în termen de 8 zile de la notificarea acesteia.
În ceea ce privește cererea de suspendare sau de suspendare provizorie a executării silite efectuată de către un executor judecătoresc, a se vedea mai sus „**Opravné prostředky při soudním výkonu rozhodnutí**”.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

După dispunerea executării silite (articolul 44 și următoarele din Codul procedurilor de executare), interdicția de a dispune în mod liber de bunuri nu se aplică în ceea ce privește bunurile esențiale pentru exercitarea normală a activității comerciale și industriale a debitorului, pentru satisfacerea nevoilor sale fundamentale și a celor ale persoanelor față de care acesta are obligații de întreținere și nici în ceea ce privește conservarea și gestionarea patrimoniului acestuia. De asemenea, debitorul poate solicita executorului judecătoresc ca o parte din bunurile sale să nu intre sub incidența acestei interdicții; în cererea sa, debitorul trebuie să dovedească faptul că restul bunurilor sale poate, în mod evident și indubitabil, să asigure plata creanței solicitate, inclusiv a costurilor suportate de creditor și a costurilor aferente executării silite.
De asemenea, debitorul are posibilitatea, după primirea somației de plată emise de executorul judecătoresc, care trebuie să includă indicații privind termenul de plată și eventualele consecințe în caz de neîndeplinire a obligațiilor de plată, să plătească datoria solicitată, precum și provizionul pe costurile reduse aferente procedurii de executare. Prin plata datoriei solicitate și a provizionului, interdicția de a dispune de bunuri încetează [articolul 44a alineatul (1) și articolul 46 alineatul (6) din Codul procedurilor de executare]. În caz contrar, executorul judecătoresc inițiază punerea sub sechestru.
Debitorul beneficiază de protecție, în special dacă acesta trebuie evacuat dintr-o locuință sau dintr-un alt spațiu în care locuiește, în temeiul articolului 65 din Decretul nr. 37/1992 al Ministerului Justiției din Republica Cehă din 23 decembrie 1991 cu privire la regulamentul de procedură al instanțelor districtuale și al instanțelor regionale, astfel cum a fost modificat ultima dată. Într-adevăr, dacă executorul judecătoresc însărcinat cu evacuarea dintr-un imobil, o locuință sau

o cameră, constată că persoana care urmează să fie evacuată este imobilizată la pat din motive de boală sau că este vorba despre o femeie care a născut de curând sau o femeie aflată într-un stadiu avansat de graviditate și că evacuarea ar putea pune grav în pericol sănătatea persoanei respective, acesta nu poate iniția executarea; dacă nu este prezentat un certificat medical sau dacă are îndoieli în ceea ce privește veridicitatea unui astfel de certificat, executorul judecătoresc solicită avizul unui medic specialist.
În conformitate cu Codul de procedură civilă, anumite bunuri ale debitorului nu pot fi puse sub sechestru. A se vedea „Jaký druh majetku může být předmětem výkonu soudních rozhodnutí?”

Această pagină face parte din portalul Europa ta.
Ne-am bucura să primim feedbackul dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 28/03/2022
Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.